

ה'רפס עז י"ד כף een חילוף פת.

"אשת חיל"

מדור לנשות החיל מבית "שירת ציון"

לפרואות: ינון בן סיגלית, דניאל בן רותם, עליזה בת מרים, ארי יוסף בן ניצה - שגית, יהודה בן מלכה, אשר בן סיון, שי לי בן סיון, נועה בת סיון, שירה בת רג'ינה, מוניק בת עליזה, ציון בן עוזיה, מרים בת שמחה, מאיר בן מרים. בבבל חולי עומד ישראל.

מים גנובים ימתקו

"כי יביאך ה' בתים מלאים כל טוב"

הגמרא חולין י"ז אומרת שבשבע שנים שכבשו ישראל את הארץ היה מותר להם לאכול כל מה שהיה בבתי הגויים, אפילו קתלי חזיר!! וכל בשר ואוכל אסור כנבילות וטריפות היה מותר, ולדעת הרמב"ם זה היתר רק לאנשי הצבא בעת מלחמה כשהם רעבים, אבל לדעת הרמב"ם זה היה היתר גמור לכולם, שלכל עם ישראל היה מותר לאכול מגזירת הכתוב כל מה שמצאו בבתי הגויים בעת כיבוש ארץ ישראל. ולפי דברי הרמב"ם 7 שנים אכלו מכל המאכלות האסורים, והנה פלא עצום שבשום מקום לא ראינו זכר על זה. והרי כלפי הדגים והאבטחים שאכלו במצרים, יש תזכורת בתורה שהתגעגעו לטעמים הנפלאים שאכלו, בכתב על געגועים לדבר האחר הזה!!!! ואיך ייתכן הדבר?? וכי תאמרו שלא התגעגעו כי זה לא טעים!! הרי בתורת כהנים סוף פרשת קדושים כתוב שאל יאמר אדם אני לא אוכל חזיר כי טעמו רע, כי ההיפך הוא הנכון, לחזיר ייתכן ויש לו טעם נפלא ביותר, רק אנחנו יהודים לא אוכלים אותו כי בורא עולם אמר לנו לא לאכול, נקודה! אלא אולי נוכיח מכאן את המושג, מה שטעים לא כשר, ומה שכשר לא טעים!! כי ברגע שהיה מותר להם לאכול חזיר בהיתר מושלם אזי הוא איבד מטעמו והוא כבר לא טעים, חסר בו את המושג "מים גנובים ימתקו", ולכן אף אחד לא התגעגע לטעם של החזיר ושאר מאכלות אסורות, כי כשעם ישראל אכלו אותו בהיתר הוא איבד מטעמו כביכול. וייתכן עוד לכאור בדעת הרמב"ם, שהקדוש ברוך הוא רצה להמחיש לעם ישראל את תוקף קדושת ארץ ישראל שטיהרה את כל הבשר הטרף שמצאו, כשם שמקווה מטהר את הטמאים, כך ארץ ישראל בכוחה לטהר דברים טמאים. אבל זכור נזכור שזה רק בזמן שכבשו את הארץ בציווי בורא עולם בהנהגת הנביא יהושע בן נון, ומיד כשסיימו את הכיבוש חזר האיסור לקדמותו, ואזרחיה במקום קדוש עלינו להוסיף יותר קדושה ולא חלילה לטמאות את הארץ, שלא תקיא אותו חלילה הארץ, וכפי שהתורה הזהירה במספר מקומות על חובת קיום המצוות בקדושה בארץ ישראל.

"וטהר ליבנו" הרב יוחנן ריינר שליט"א

לע"נ ניסים דבי בן רג'ינה. אלי בן ויקטוריה ויעקב כהן ז"ל.

עילאי - מרדכי ז"ל בן הלה תח"י, ת.נ.צ.ב.ה.

האמונה ז

בגמ' חולין (נט): וע"פ המדרש מסופר - שאל אנדרינוס קיסר לר' יהושע יש אדון לעולם? א"ל וכי עולם של הפקר הוא, א"ל ומי ברא שמים וארץ? א"ל הקב"ה שנאמר בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ, א"ל ולמה אינו נגלה שתי פעמים בשנה כדי שיראו הבריות ותהא אימתו עליהם? א"ל לפי שאין העולם יכול לעמוד בזיוו שנאמר כי לא יראני האדם וחי, א"ל אם אינך מראה איני מאמינך, לחצי היום העמידו כנגד השמש וא"ל הסתכל בשמש ואתה רואה, א"ל ומי יכול להסתכל בשמש? א"ל ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר ומה השמש שהיא אחת מאלף אלפים וריבי רבון ממשמשים שמשמים אותו ואין כל בריה יכולה להסתכל בו, הקב"ה שזיוו מלא עולם על אחת כמה וכמה.

הרה"ג ישראל אלקובי שליט"א

ראש כולל "יביע אומר"

לעילוי נשמת מרת אימי : אסתר אלקובי בת רחל ע"ה. ת.נ.צ.ב.ה.

פרפראות וגימטריות לפרשת ואתחנן

"ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר." (ג' כ"ג)

כידוע משה רבנו התפלל ל' ה' יתברך 515 תפילות כמיניין ואתחנן כדי שיכניס אותו לארץ ישראל. מעם לועז כתב כי משה רבינו התפלל על יהושע בן נון שינצח את 31 המלכים שאיתם ילחם בארץ ישראל וזה נרמז בפסוק. "אל" גימטריה 31. "אל ה' בעת ההיא" גימטריה 546 יחד עם האותיות שהם שלוש עשרה יוצא לנו יחד 559. יהושע בן נון גימטריה 546 יחד עם האותיות שהם עשר יוצא לנו יחד 559.

עוד בספר אוצר המדרשים הביא בשם מכילתא בשלח (מסכתא דעמלק פ"ד): "ואתחנן אל ה' " ולמה התחנן והלא כבר ידע שיהושע יכניס את ישראל לארץ? רבי אלעזר המודעי אומר: זה אחד מארבעה צדיקים שנתן להם רמז: שניים חשו ושניים לא חשו. משה נתן לו רמז ולא חש וכו' שאמר לו הקדוש ברוך הוא "ושים באוזני יהושע" (שמות י"ז י"ד) אמר לו הקב"ה יהושע מנחיל ישראל את הארץ. ובסוף בכל זאת משה עומד ומתחנן שנאמר "ואתחנן אל ה' בעת ההוא". ולפי המכילתא נרמזו שני הדברים שפירש המכילתא. בחידוש.

משה לא חש שיהושע מכניס. ומשה מתפלל לה' שיהושע יצליח במלחמות נגד המלכים משה התפלל על עצמו אך למעשה נרמז בפסוק כי התפלל על יהושע ותפילתו נשאה פרי ליהושע בן נון. ומכאן נלמד שלפעמים נראה לנו כי תפילותינו לא עושות פרי אך לאחינו ישראל במקום כל שהוא כן עושות פרי.

יהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון ונראה את בית הבחירה בקרוב.

ואת כל אחינו החטופים שבים במהרה לביתם אמן

שבת שלום ומבורך.

לע"נ: סמי בן סלימה, נביהה בת מג'ידה, יעקב בן זבידה. ת.נ.צ.ב.ה.

פרשת ואתחנן

נמצאים אנו בשבת לאחר תשעה באב "שבת נחמו", מעניין לראות בפרשת השבוע את הקריאה שקראנו ביום תשעה באב "כי תוליד בנים", ומיד לאחריה קוראים את "עשרת הדיברות" וזה לא לחינם, אלא שבא ללמד שאחרי שהתאבלנו ובכינו על חורבן פעמיים בגלל עוונותינו, יש בזה מעין תיקון לסיבת החורבן, וכשאדם זוכה לתקן את מעשיו, ראוי הוא לקבלת התורה מחדש. גם בהפטרה השבת אנו קוראים "נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם" (ישעיה מ"א), ולכאורה במה נתנחם והלא בית המקדש עדיין לא נבנה? אלא נתנחמו בזה שאתם עמי, ובזמן שהצטערתם על החורבן שנגרם בעוונות הדור, שכן "כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו", אתם זוכים לקבל את התורה מחדש ולגרורם לשכינה כביכול שלא תהיה עוד בגלות, כי אם בתוך כל אחד ואחד מיישראל, בבחינת "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות, כ"ה-ח). אנו נמצאים שבעה שבועות לפני יום הדין הגדול והנורא, שבו כל אדם יצטרך לתת דין וחשבון על כל מעשיו בפרט ובכלל, בין אדם למקום ובין אדם לחברו, על הגלוי ועל הנסתר, כמו שנאמר "כי את כל מעשה האלקים יבא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע" (קהלת, י"ב-י"ד), וכל אחד צריך בימים אלו לבדוק לתקן את מעשיו, ולהידיבק בקב"ה ביהר שאת, ובפרט בכוח התפילה כדי לטהר עצמו ולבטל הגזירות מעליו, כמו שעשה משה רבנו ע"ה שהתפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות כמיניין "ואתחנן", כדי שיוכל לבטל הגזירה שלא להיכנס לארץ ישראל, עד שהקב"ה עצרו "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" (דברים, ג' כ"ו). מכאן למדו חכמים בגודל מעלת התפילה שכן אם היה משה מתפלל עוד תפילה אחת היה מוכרח הקב"ה לקבל תפילתו ולהכניסו לארץ ישראל. בדרך חישוב אפשר להסביר שהמרחק מן הארץ עד לרקייע מהלך חמש מאות שנה.. כנזכר (פסחים, צ"ד-ע"ב) ושם יש שבעה רקיעים ושמונה אווירים בניהם, כך שיוצא סה"כ חמש מאות וחמש עשרה, ומשה התפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות כלומר תפילתו הגיעה עד השמים ובקעה את כל הרקיעים, על כן מוכרח היה שעוד תפילה אחת, היא הייתה חייבת להיענות וזו הסיבה שהפסיקו הקב"ה "רב לך". רבים הם השואלים מה נעשה עם אותם התפילות של משה רבנו? ואמרתם בס"ד להסביר שתפילות משה רבנו לא שבו ריקם והוא עצמו זכה בהם דרך בני ישראל שנכנסו לארץ, שכן משה רבנו שקול כנגד שישים ריבוא מיישראל, דהיינו שהוא עצמו מכיל את כלל ישראל בתוכו, וברגע שנכנסו בני ישראל לארץ נכנס גם משה עמהם, ובחר הקב"ה לעשות כך משום שאמשיה משה רבנו במדרגתו נכנס לארץ בגופו ונפשו, לא היו מתרחשים כל המאורעות מאז ועד היום שהם חלק מתיקון עם ישראל, חורבן בית המקדש וכו'.. כנזכר ברמז (סוטה, ט"ז-ט"א) והובא אור החיים (דברים, א'-ל"ז) יעו"ש, והרי שרצה הקב"ה להביא את העולם לתיקונו לאט לאט כדי שהעם יוכל לעמוד בזה, מה שאין כן אם היה נכנס משה בגופו לארץ היה מביא את העולם לתיקונו הסופי מיד, ובוזה לא היה חפץ הקב"ה שכן העם לא היה יכול לסבול זאת, לכן חילק הקב"ה את נשמת משה בכלל עם ישראל עד גמר התיקון ובסיום יבוא משה רבנו בעצמו לגאול את עם ישראל, כמו שנאמר (קהלת, א'-ט') "מה שהיה הוא שיהיה", דהיינו הגואל הראשון שהיה (משה) הוא הגואל האחרון שיהיה. וברמז "מה שהיה הוא" ר"ת משה, וזה דבר מפורסם במדרשים ובתיקוני הזוהר שמשה רבנו הוא הגואל וכן כתב בזה אור החיים הקדוש (בפרשת כי תשא, פר' קדושים ובפרשתנו). וקשה איך זה מסתדר עם הנאמר שהמשיח מזרע דוד המלך? אלא התשובה שמשה רבנו כלולים בו כל ענפי הקדושה וגם שורש מלכות משיח בן דוד. שנזכה לגאולה בקרוב אמן.

שבת שלום ומבורך

הצב"י אילן אלקובי ס"ט

בית מדרש "חזון עובדיה"

טבריה עלית

יהי רצון שדברי תורה הללו יהיו לעילוי נשמת:

מור אבי יוסף אלקובי בר אסתר ז"ל

העלון מוקדש לגאולת ישראל הקלה והשלמה ברחמים גמורים: לחזרה בתשובה ורפואה שלמה: משה בן יונה, דניאל בן אלס - עישה, סלמן בן דוריס,

שי כהן בן - ציפורה רחל, אברהם בן שלביה, רונן בן פנינה, משה בן רחל, יצחק ויקטור בן חיה, דוד - חיים בן רינת, אדיר בן רינת, רוני - אהרון בן ז'ולייט,

אשר ביטון בן תמר, פרדי אפרים עבד בן אלכירה אילנה, שמחה - נתנאל בן ג'ולייט, יאיר - דוד בן שרה, נהר שרה בת מזל, שושנה בת ענתוקה, לאה בת מזל - בדריה, אורית בת רות,

סולטנה בת סעודה - פורטונה, שושנה בת ד'ז'ירייה, מרים בת אסתר, פנינה בת מזל - בדריה, מרים בת זוהרה,

עינב - רבקה בת ירדנה, מסודי בת חנה, ישועת השם כהרף עין. לכלל חולי עמך ישראל.

הודפס על נייר klf in een taal.